

УКРАЇНА
ПЕЧЕНІЖИНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
Восьме демократичне скликання
Тридцять шоста сесія
РІШЕННЯ

від 22 травня 2026 року
№2507-36/2026

селище Печеніжин

Про звернення
Печеніжинської селищної ради
до Президента України

Керуючись Конституцією України, Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Печеніжинська селищна рада

ВИРІШИЛА:

1. Схвалити Звернення депутатів Печеніжинської селищної ради Івано-Франківської області до Президента України щодо застосування права вето до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо соціального захисту військовослужбовців базової військової служби, членів їх сімей та інших питань» (№ 13646) та повернення Закону на доопрацювання до Верховної ради України (далі - Звернення), що додається.

2. Виконавчому комітету Печеніжинської селищної ради направити дане звернення до Президента України та оприлюднити на офіційному веб-сайті селищної ради.

3. Контроль за виконанням даного рішення покласти на селищного голову (Ігор ДОВІРАК).

Селищний голова

Ігор ДОВІРАК

Прийнято сесією Печеніжинської
селищної ради
восьмого демократичного скликання
рішення від 24.04.2026 №2507-36/2026

**Звернення депутатів Печеніжинської селищної ради
Івано-Франківської області до Президента України щодо застосування
права вето до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України щодо соціального захисту військовослужбовців базової
військової служби, членів їх сімей та інших питань» (№ 13646) та
повернення закону на доопрацювання до Верховної ради України.**

Шановний пане Президенте!

Ми, депутати Печеніжинської селищної ради, враховуючи звернення від Блажко Оксани Василівни – дружини зниклого безвісти Блажка Дениса Анатолійовича, що проживає на території нашої громади, просимо Вас застосувати право вето до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо соціального захисту військовослужбовців базової військової служби, членів їх сімей та інших питань» (Закон № 13646), проголосованого Верховною Радою України 25.02.2026 року, та повернути його на доопрацювання у частині, яка стосується захисту прав та інтересів родин військовослужбовців, зниклих безвісти за особливих обставин.

Закон № 13646 викликає серйозне занепокоєння як з юридичної, так і з моральної точки зору. Попри задекларовану мету посилення соціального захисту військовослужбовців, у частині, що стосується родин зниклих безвісти, закон містить норми, які фактично звужують вже гарантовані права сімей зниклих безвісти. Зокрема, документ декларує запровадження єдиного підходу до нарахування фінансової допомоги. Раніше держава передбачала одноразову виплату родинам загиблих військових у розмірі 15 мільйонів гривень. Сім'ї військових, які мають статус зниклих безвісти, отримували щомісячне грошове забезпечення. Згідно з новими нормами, загальний обсяг державної допомоги не може перевищувати 15 мільйонів гривень. До цієї суми включатимуть і кошти, які родина отримувала протягом періоду, коли військовий вважався зниклим безвісти. У разі підтвердження загибелі виплачуватиметься не повна сума компенсації, а лише різниця між встановленим граничним розміром і вже наданими виплатами. Однак відповідно до статті 22 Конституції України при прийнятті нових законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Викликає занепокоєння практика переведення військовослужбовців із військових частин до так званих центрів супроводу. Існує ризик, що такі механізми можуть призвести до втрати прозорості щодо обліку

військовослужбовців, розмивання відповідальності військових частин, ускладнення контролю за розшуком зниклих безвісти. Тому, просимо не допустити впровадження непрозорих механізмів та забезпечити збереження чіткої військової вертикалі відповідальності.

Крім того, підсумковий розмір допомоги змінюватиметься залежно від тривалості перебування військовослужбовця у статусі зниклого безвісти, що може поставити родини у різні фінансові умови залежно від тривалості розшуку. Однак держава не може фінансово пов'язувати тривалість розшуку з розміром підтримки та перекладати наслідки довготривалого пошуку на сім'ю.

Окремі положення закону також змінюють коло осіб, які можуть отримати належні, але не виплачені суми грошового забезпечення військовослужбовця. Це створює ризики для реалізації спадкових прав.

Крім недопущення звуження вже набутого права на соціальний захист, родини зниклих безвісти вимагають забезпечення чітких гарантій ефективного розшуку їхніх рідних, налагодження прозорої комунікації з державними органами та посилення міжнародного тиску для активізації пошукових процесів. Вони вимагають правди, справедливості та гідного ставлення до тих, хто пожертвував найдорожчим – своїм життям.

Стратегія підготовки населення до національного спротиву та операційного плану її виконання до 2030 року безпосередньо залежить від довіри громадян до держави. Сьогодні ж родини зниклих безвісти стикаються з рішеннями, які сприймаються як звуження їхніх прав, що формує недовіру та може негативно вплинути на готовність громадян до участі у національному спротиві.

Довіра, справедливість і належне ставлення до родин захисників є основою стійкості держави.